

РЕШЕНИЕ

№ 3700

гр. София, 22.07.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в
публично заседание на 22.06.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Росица Драганова

при участието на секретаря Мая Миланова и при участието на
прокурора Поповска, като разгледа дело номер **4832** по описа за **2011**
година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

*Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния
кодекс /АПК/ вр. чл. 87 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.*

Образувано е по жалба на М. С. Х. А., гражданин на И, срещу Решение №
205/11.05.2011 г. на П. на Държавната агенция за бежанците П. МС, с което е
отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на
жалбоподателя.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения акт, като
постановен в нарушение на материалния закон. Оспорва се изводът на
административния орган, че не са налице материалноправни предпоставки за
предоставяне на закрила на чужденеца. Твърди, че е бил заплашван от
организацията „Армията на Махди”, които са му оказвали натиск, за да работи
за тях, като натискът се е засилил след като разбрали, че тъстът му е член на А
Баас. Изложени са доводи за нарушение на чл. 15, б. „в” от Директива
2004/38/ЕО. Посочено е, че ответника не се е съобразил с константната съдебна
практика на ВАС, основана на решението от 17.02.2009 г. на Съда на ЕО по дело
№ С-465/2007 г. Жалбоподателят моли съда да отмени оспореното решение и да
върне административната преписка за ново разглеждане със задължителни
указания.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и с упълномощения А. Н. и

поддържа жалбата.

Ответната страна – Председателят на Държавна агенция за бежанците П. МС, чрез процесуалния представител юрисконсулт М, в представен писмен отговор оспорва жалбата и изразява мотивирано становище за законосъобразност на оспорения административен акт.

Прокурорът П. С градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд С. - град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С молба рег. № БЦ-151 от 09.06.2010 г. На ГПУ-С, ГДПП-МВР, М. С. Х, гражданин на И, е поискал закрила в Република Б. На основание чл. 58, ал. 4 от ЗУБ молбата е изпратена на Д.. Чужденецът е потвърдил желанието си да получи хуманитарен статут в Република Б и пред длъжностно лице на Д. с молба вх. № 732 от 10.06.2010 г. на РПЦ-град С., на която дата чужденецът е регистриран с имената М. С. Х. А., от мъжки пол, роден на 01.02.1970 г. в град Б, И, гражданин на И, семейно положение: женен, мюсюлманин - шиит, етническа принадлежност: арабин, ЛНЧ*. Първоначално личните му данни са установени въз основа на декларация по чл. 30, т. 3 от ЗУБ. Впоследствие, в хода на административното производство е представил лична карта № 905170, издадена на 27.12.1999 г. от Министерство на вътрешните работи на Ирак, свидетелство за иракско гражданство № 0084607 от 02.06.2007 г., свидетелство, потвърждаващо брак, сключен извън съд № 1775/2004 г. От 03.08.2004 г., издадено от Съдилище по гражданско състояние в Алмуакъл. Чужденецът е придружаван от съпругата си Х А М и от малолетните си деца С. М. С. А., К М. С. А. и М М. С. А., които са регистрирани в Д. със самостоятелна молба.

На 10.06.2010 г. чужденецът е запознат чрез писмени указания на арабски език за реда за подаване на молбата, за процедурата, която ще се следва, и за неговите права и задължения, както и за организации, предоставящи правна и социална помощ на чужденци.

На 10.06.2010 г. на чужденеца е връчена покана за интервю. Същото е проведено на 11.06.2010 г.

С решение № 1912/19.07.2010 г. на решаващ орган П. Д., връчено на М. А. на 15.09.2010 г., е образувано производство за предоставяне на статут в Република Б.

На 24.09.2010 г. длъжностно лице от Д., с участието на преводач от арабски език, е провел интервю с чужденеца, който изложил, че е напуснал И, за да спаси себе си и своето семейство. Живял в Б, където има много политически групировки, които ако не си с тях ще те убият. Напуснал града в края на 2005 г. и заминал за гр. Б. Там обстановката била същата, както и в Б. Напуснал Б заради общата обстановка в града – имало много убийства. Багдат напуснал по същите причини. След това се преместил в гр. Диала в началото на 2006 г. Там останал П. брат си и работил заедно с него на пазара и търгувал с най-различни

потребителски стоки. В гр. Диала започнал неவிждан терор от различни партии и групировки. В края на 2006 г. наел къща в селището Хюсейния, близо до Б и след известно време получил съобщение, че брат му е бил убит. Отворил магазин за храни и постепенно го разширил и се издържали от него, но нямало перспектива за децата му. Селището се управлявало от Армията на Махди, държавата нямала власт там. Затова бил напуснал държавата.

С докладна записка от 28.09.2010 г. директорът на РПЦБ - С. е уведомен, че въз основа на молба вх. № 732/10.06.2010 г. на М. С. Х. А. е образувано ускорено производство по предоставяне на статут. Поради изтичане на тридневния сок за вземане на решение и по силата на закона производството е преминало на 27.09.2010 г. по общия ред.

Интервю с оспорващия е проведено и на 22.10.2010 г. от интервюиращ орган П. Д., в рамките на което той подробно разказал за причините да напусне И. През 2007 г. и през 2008 г. бил заплашван от Армията на Махди. Те искали той да работи за тях. Идвали в ресторанта му в Б и оттам ги познавал. Той им отказвал. Имал чичо в гр. Б, който се ползвал с име сред Армията на Махди и той го спасявал. Търпели положението, но станало непоносимо. В И партиите се биели една с друга, положението било много лошо и по всяко време можело да бъде убит. На 28.05.2010 г. с членовете на семейството му напуснали И, нелегално, и заминали за Т, където останали около 10 дни. От Армията на М знаели, че е напуснал И и ако се завърнел можело да го убият. На 07.06.2010 г. влезли в Б нелегално.

Изготвено е становище рег. № УП4348/11.11.2010 г. от интервюиращият орган, в което е мотивирано предложението да бъде отказано предоставянето на закрила, тъй като не е установено наличието на предпоставките по чл. 8 и 9 от ЗУБ.

Видно от представената по делото справка вх. № 3545/23.09.2011 г. на дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и Европейски бежански фонд“ на Д., според наблюдатели на ситуацията в И и в частност в Б, като цяло се наблюдава подобрене на сигурността. Вместо извършване на чести нападения върху незначителни обекти като пазари или джамии, бунтовните групировки се ориентират към малко на брой, но демонстративно извършени масирани атаки върху строго охранявани правителствени и административни сгради, с голям брой жертви. Макар да съществува риск от извършване на терористични атентати в град Б, те са спорадични актове на насилие.

С оспореното в настоящото производство решение № 205/11.05.2011 г. на П. на Д. е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4, вр. чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Административният орган е приел, че не са налице материалноправните предпоставки за представяне на статут на бежанец на чужденеца, тъй като не се установяват данни за наличието на основателен страх от преследване поради раса, религия, националност, политически убеждения или принадлежност към определена социална група, нито за конкретна и реална опасност от тежки посегателства като смъртна заплаха, екзекуция, наказание или изтезание на

кандидата. Изложени са аргументи за липса на основания за предоставяне на хуманитарен статут, като е прието, че М. А. не е бил принуден да напусне И поради тежко посегателство като изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание. Прието е, че не са налице и основания по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, поради липсата на тежки и лични заплахи по отношение на молителя.

II. така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна, в преклузивния срок по чл. 87 ЗУБ и е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Видно от изложените по време на интервютата обстоятелства, спрямо чужденеца не са били предприети никакви действия, нито от официалните иракски власти, нито от някоя конкретна групировка, която държавата да не е в състояние да контролира. Няма данни, чужденецът да е осъждан и арестуван в И. На интервютата, проведени на 24.09.2010 г. и на 22.10.2010 г. жалбоподателят излага противоречиви твърдения, относно дейността, с която се е занимавал, на първото интервю е посочил, че е имал магазин за храни, а на второто, че е отворил ресторант през 2007 г. и в продължение на две години и половина се е занимавал с ресторантьорска дейност.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република Б се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Верен е изводът на интервюиращия орган, че изложените от лицето причини не представляват материалноправно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. В разглеждания случай, от изявленията на жалбоподателя е видно, че същият не е бил лично преследван в родината си поради своята етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение.

Жалбоподателят оспорва изводите на ответния административен орган за липса на материално-правни предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Съгласно посочената правна норма, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт.

По отношение на позоваването в жалбата на задължителното тълкуване на чл. 15, буква „в” от Директива 2004/83/ЕО, дадено в Решение от 17 февруари 2009 г. по дело № С-465/07 Елгафаджи срещу Държавния секретар по правосъдието на Х, на разширен състав на Съда на Европейските Общности, то е неоснователно.

Наистина в него се казва, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи. Но също така в това решение е конкретизирано, че съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Това условие не е налице в настоящия случай, тъй като няма данни насилието в И да е достигнало към момента такава изключителна степен. Също така, имайки предвид мотивите на решението по дело № С-465/07, въпреки че не е необходимо кандидатът да е персонално застрашен, за да се ползва от защита по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, то в колкото по-голяма степен кандидатът е в състояние да докаже, че е конкретно засегнат, поради фактори свързани със специфичните му лични обстоятелства, толкова по-ниска степен на насилие е необходимо да бъде установена, за да му бъде предоставена субсидиарна закрила и съответно – колкото по-малко той е в състояние да покаже, че лично би бил обект на насилие, толкова по-голяма степен на насилие следва да бъде установена.

От информацията в становището на Министерството на външните работи вх. № 2122 от 20.07.2009 г. на Д. е видно, че цялостната оценка на ситуацията в И въз основа на общоприетите критерии и дефиниции не позволява тя да бъде определена като достигаща границите на въоръжен конфликт. В момента отсъстват основания към който и да било район или провинция на страната да се приложи квалификация за наличие на "безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт". Вследствие настъпилите промени от края на 2007 г. се наблюдава и засилваща се тенденция към завръщане на иракски емигранти в И. Случаите на хаотично насилие в град Б намаляват, провеждат се ограничени инциденти, които имат определени цели, но не са в състояние да предизвикат масов ефект. Предприетите мерки от страна на правителството през 2008-2009 г. силно са ограничили оперативните възможности на терористите в град Б. Възможностите за ремиграция в столицата са най-големи (факт е, че над 50% от завръщащите се в И искат да се заселят не по родните си места, а именно в Б). Становището на МВнР е, че преценката за разрешаване на пребиваване на търсещите убежище от град Б следва да бъде строго индивидуална.

Оценката за ситуацията в И се съдържа и в справка вх. № 3545 от 23.09.2010 г. на дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и европейски бежански фонд“ на Д.. Според наблюдатели на ситуацията в И и в частност в Б

като цяло се наблюдава подобряване на сигурността. Вместо извършване на чести нападения върху незначителни обекти като пазари или джамии бунтовните групировки се ориентират към малко на брой, но демонстративно извършени масирани атаки върху строго охраняване правителствени и административни сгради, с голям брой жертви. Макар да съществува риск от извършване на терористични атентати в град Б, те са спорадични актове на насилие.

Наред с преценката на държавата по произход се преценяват и фактите, свързани с личното положение на молителя. М. С. Х. А. не е получавал лични заплахи срещу живота и личността си. С оглед посоченото по-горе тълкуване на Съда на Европейските общности по дело № С-465 от 2007 г., информацията за ситуацията в И и липсата на тежки и лични заплахи по отношение на М. С. Х. А. се обуславя изводът, че не се установяват предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Следователно П. правилна преценка на установените факти административният орган е постановил решението си в съответствие с материалния закон.

Предвид гореизложеното, решение № 205/11.05.2011 г. е законосъобразно и правилно, а жалбата срещу него като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд С.-град, I отделение, 18-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата М. С. Х. А., гражданин на И, срещу решение № 205/11.05.2011 г. на П. на Държавната агенция за бежанците П. МС.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от връчване на преписи на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: